

Postanowienie z dnia 3 grudnia 2001 r.

II UKN 87/01

Obowiązek rozpoznania sprawy w innym składzie niż ten, który wydał wyrok uchylony wskutek zaskarżenia apelacją (art. 386 § 5 KPC) dotyczy konkretnej sprawy, a nie wszelkich spraw toczących się lub zakończonych przed tym sądem z udziałem tej samej strony.

Sędzia SN: Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 grudnia 2001 r. sprawy z wniosku Józefa G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w B. o rentę z tytułu niezdolności do pracy za okres od 12 lutego 1992 r. do 17 stycznia 1995 r., na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d m ó w i ć przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Pełnomocnik Józefa G. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2000 r. [...] oddalający apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 31 lipca 2000 r. [...], oddalającego odwołanie apelującego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w B. odmawiającej prawa do renty inwalidzkiej za okres od 1 lutego 1992 r. do 17 stycznia 1995 r. Wskazując jako jej podstawy naruszenie prawa materialnego, a to art. 78 i art. 80 ust. 1 „u. o z.e.p.”, § 23 ust. 1 i 2, § 24 ust. 1 pkt 1 „Rozp. Min. Pracy, Płac i Spraw Socj. z dnia 5.08. 1983 r. w spr. składu komisji lek. .. oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa” przez ich niezastosowanie, a także naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: art. 217 § 1 i 2, art. 224 § 1, art. 233 § 1, art. 236, art. 278 § 1 w związku z art. 232 zdanie 2, art. 286, art. 316 § 1, art. 328 § 2, art. 356, art.

382, art. 385 i art. 386 § 4 KPC, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania „z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w inst. kasac. wg norm przepisanych”. Za okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik skarżącego podał „występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, związanych m.in. z kwestią zastosowania właściwej podstawy materialno-prawnej /i prawidłowych przesłanek rozstrzygnięcia/ w przypadku zgłoszenia wniosku o świadczenie rentowe za okres całkowicie miniony, następujący bezpośrednio po okresie pobierania świadczenia, powołującego się na okoliczności istniejące na datę wydawania decyzji pozbawiającej dalszej renty, z kwestią przyjęcia właściwego wzorca zatrudnienia (jako kryterium oceny inwalidztwa, niezdolności do pracy, w połączeniu z charakterem schorzeń) w odniesieniu do osoby nie pracującej ani w dacie zapoczątkowującej okres wnioskowy, ani w dacie zgłoszenia wniosku, będącej niewykwalifikowanym pracownikiem fizycznym (zatem z natury kategoria prac ciężkich fizycznie, jak ta rzeczywiście najdłużej przez Józefa G. wykonywana), z kwestią przyjęcia prawidłowych punktów odniesienia przy ocenie rozbieżnych opinii sporządzonych przez biegłych, uznawaniu ich za wystarczające”. W pismach procesowych zatytułowanych „Załącznik do kasacji” i „Załącznik II do kasacji”, wniesionych kolejno w dniach 31 stycznia 2001 r. i 10 maja 2001 r., a zatem po upływie miesiąca od daty doręczenia skarżącemu wyroku z uzasadnieniem, pełnomocnik ubezpieczonego podniósł dalsze zarzuty, w tym zarzut nieważności postępowania wobec udziału w sprawie sędziego wydającego wyrok w pierwszej instancji [...] oraz sędziów wydających wyrok w drugiej instancji [...], zakończonych wyrokami uchylonymi przez Sąd Najwyższy w części oddalającej żądanie przyznania renty inwalidzkiej za okres od 1 lutego 1992 r. do 17 stycznia 1995 r. i przekazaniem w tym zakresie sprawy do rozpatrzenia przez organ rentowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 393 KPC, Sąd może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie albo gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że

zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy jest prawo Józefa G. do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki nabycia prawa do tego świadczenia określa art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin - przepis nie budzący poważnych wątpliwości interpretacyjnych. Był on wielokrotnie wyjaśniany w orzecznictwie, które jest w tym zakresie jednolite i utrwalone. Dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy okolicznością istotną wymagającą wyjaśnienia był stan zdrowia ubezpieczonego. Spór dotyczy więc nie zagadnienia prawnego, i to istotnego, ale faktów. Nie stanowi oczywistego naruszenia przepisów postępowania powołanych w petitum skargi dokonanie przez Sąd ustaleń stanowiących faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, odmiennych od poczynionych przez stronę w rezultacie jej własnej, subiektywnej oceny dowodów, jak również odmowa prowadzenia dalszego postępowania dowodowego - z urzędu lub na wniosek strony - ponad potrzebę procesową, a zatem po dostatecznym wyjaśnieniu okoliczności spornych.

Jakkolwiek Sąd Najwyższy nie może, ze względu na opóźnienie, traktować jako kasacji pisma procesowego z dnia 10 maja 2001 r., nieważność postępowania winien brać pod rozwagę z urzędu (art. 393¹¹ § 1 KPC), a po jej stwierdzeniu nie może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 2 KPC). W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi nieważność postępowania. Zaskarżony wyrok wydany został w sprawie wszczętej odwołaniem od decyzji organu rentowego z dnia 30 września 1999 r., wydanej w rezultacie wznowienia postępowania w wykonaniu wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 12 lutego 1999 r. [...]. Okoliczność, że w różnych sprawach tej samej strony procesowej, rozpoznawanych przez te same sądy w różnym czasie, w składach orzekających w pierwszej lub drugiej instancji zasiadali sędziowie, którzy wyrokowali w sprawie, w której orzeczenia sądów nie były uchylane w toku instancji, nie stanowi przyczyny nieważności postępowania. Obowiązek rozpoznania sprawy w innym składzie niż ten, który wydał wyrok uchylony wskutek zaskarżenia go apelacją (art. 386 § 5 KPC) lub kasacją (art. 386 § 5 KPC w związku z art. 393¹⁹ KPC), dotyczy konkretnej sprawy, a nie wszelkich spraw toczących się lub zakończonych przed tym samym sądem z udziałem tej samej strony.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 KPC w związku z art. 393 KPC, orzekł jak w sentencji.

=====